

כאשר קיבל דב בן-מאיר את מועצת הפועלים לידו, היתה הקופה מלאה. כאשר פרש ממנה היתה הקופה ריקה. הוא הוציא הון-עתק לקידום הקריירה שלו

"נפיליאון הקה"ל"

בן-מאיר, העסקנצ'יק, "הסוציאליסט" החי-חיימו" תרות בדירת-הגג שלו בנווה-אביבים. כך רשמתי מפיו של אורי אלפרט: "דב בן-מאיר ביזבז 30 או 35 מיליון לירות, שהשארתיו לו בבנק ביולי 1976 באיגרות-חוב צמודות. הוא הושיב לידו אנשים בכל מיני צורות, שעלו משכר-רות רבות.

הוא ניפח שלא לצורך ימי עיון לעסקנים במקומות-עבודה רבים, ללא הקפדה על מחזוריות נאותה. הוא קידם את עצמו על חשבון מועצת הפועלים, כדי להיות חבר-כנסת ומועמד לראשות עיריית תל-אביב. הוא גם ביקש להיבחר לכהונת מזכיר-ההסתדרות.

"משבע שנותיו בבית-ברנר הוא היה שנתיים וחצי בעירייה ובכנסת. על חשבון הקופה של מועצת-הפועלים הוא ערך מסיבות וקוקטיילים בדירת-הגג שלו גם לשגרירים ולאורחים וריים. הוא בנה לעצמו חצר. הוא הגדיל את המנגנון. הוא שילם למשרתים ולמלקקים. השיטה שלו ידועה: ביזבוזים על מיפגשים וימי-עיון, כתיבת חוברות-הסברה ומפגלים, ספרים.

ח"כ דב בן-מאיר, ראש סיעת מפלגת העבודה בעיריית תל-אביב, שהיה סגן-ראש העירייה ושאלץ לוותר על תוארו, הותיר אחריו כמועצת פועלי תל-אביב (בית-ברנר) ארמה חרר כה, חובות שמרקים, דמורליזציה. במשך שבע שנים היה מזכיר ההסתדרות בתל-אביב. בתקופת כהונתו הקצרה-יחסית, הוא הוציא

חשיפה יאיר קוטלר

כשיבועה וחצי מיליוני דולר. סכומים גדולים בוז על מיבצעי ראוה, פירסומת אישית, קוקטייל לים וחוברות "הסברה" — פעולות שנועדו לקר דומו האישי של המזכיר בהירארכיה המיפלגתית. את הרזרווה הכספית הגדולה, שירש מקודמו אורי אלפרט, חיסל כלא היתה: כ-35 מיליון לירות באיגרות-חוב צמודות, שהיו בבנק ביולי 1976. תרי קאופמן, המזכיר החדש של ההסתדרות

כסף מזומן במיזוודות ★ מי קיבל את הכסף ★ מזכיר הפועלים ערך קוקטיילים על חשבון המועצה ★ איך שוחדו עיתונאים ★ איך הוכצו ספרים על-חשבון הציבור

בן-מאיר הוא רוגמה קלאסית של סופר-קרייריסט. הוא תמיד יעלה על כל עניין ועל כל גב.

פנסיה חריגה ומכונת

בן-מאיר נסרד ממועצת-הפועלים כשבי-כיסו פנסיה נדיבה — חריגה — של 35%. הוא דאג להשיג את אישור המוסדות המבקרים, בעיקר את הגושפנקה של נסים בכר, שהיה יו"ד ועדת-הביקורת המרכזית בהסתדרות (שעקר לי-שווייץ, אחרי שערוריה ציבורית).

הפנסיה אושרה בניגוד לתקנון, הקובע שרק אחרי 10 שנות-עבודה רצופה בשכר, במקום אחד, מגיעה לפרוש פנסיה של כמה אחוזים.

בן-מאיר היה מזכיר מועצת-הפועלים מקיץ 1976 עד ינואר 1984 — פחות משבע שנים, כדי למתוח את תקופת-ההכנסת שלו כי הוא שימש גם ממלא-מקומו של אורי אלפרט, אומנם ללא שכר, אך ממש באותה תקופה הוא קיבל את שכרו ממפלגתו, כמזכיר-המחוז שלה.

את הפנסיה של 35% משכרו האחרון במועצה הוא מקבל דרך חברת-ביטוח, התרגיל הלא-לגיטימי הזה נתאפשר בגלל הקשרים המיוחדים שהיו בין בן-מאיר לנסים בכר שעליהם מהלכות שמועות מפלגות.

השניים לחצו יריים איש לרעהו. עשו עסקות שונות בחזית תן וקח. כמו קביעת מעמדה של הקשישה לילי מנחם במועצת עיריית תל-אביב

בתל-אביב, הוא מזכיר מוזן אחר לגמרי. הוא אינו לוקה בתסביך-גדלות, כקודמו בן-מאיר. הוא צנוע וחסכן, נחבא אל הכלים, מתרחק מהתיקשורת. הוא ירש שוקת שבורה, חובות מעיקים.

נאמניו של בן-מאיר במועצת-הפועלים הגדיר לה ביותר בישראל חותרים, כדרכם, תחת מעמדו של קאופמן. קודמיו, בן-מאיר ושלמה שטיינ-קלפר, שהיה מ"מ בן-מאיר ומחליפו כמס' 1 לזמן קצוב, השאירו אחריהם חוב של כשנים וחצי מיל-יון דולר: כמיליון וחצי דולר של הפועל (כולל חוב למס-ההכנסה) ועוד כמיליון דולר חובות כל-ליים.

ותיקים בבית ברנר מציינים תמונת-מצב קר-רת: 4.2 מיליון דולר במוזמנים הותיר אלפרט לבן-מאיר. 2.5 מיליון דולר הותיר בן-מאיר כחוב למ"מ, שטיינקלפר.

0.8 מיליון דולר הכנסות ממכירת נכסים על-ידי בן-מאיר שבזבזו, לקידום עצמי.

בסך-הכל: 7.5 מיליון דולר החובות וההוצאות שבזבזו בעידן בן-מאיר, ובכללם גרעון, הפועל.

החובות לבנקים ולנושים פרטיים, כולל גור-הים מפוקפקים בשוק האפור, עולים לבית-ברנר כ-150 מיליון שקל בחודש ריבית.

בין יתר פעולותיו מציינים כי בן-מאיר, הקים לעצמו קרן של 80 אלף דולר, כדי לסייע לו בהתמודדות על ראשות העירייה בבחירות האחר-ונות. המקור לקרן השופעת היה חלק מהכספים

"צוקר-פושקע"

תומכיו בע"מ של בן-מאיר, בעיקר אותם הנהנים מהטבות ומסידורי-עבודה שהוא פטרונם, מכנים אותו ספק באהבה ספק בלעג "צוקר פושקה" (קופסת-סוכר) על שם משפחתו הלועזי, צוקר.

הוא אדם לכל עת ואיש לכל חפץ. הוא בעד לבנות ולהיבנות. כפי שהוא עצמו מעיד על דרכו, קוראים לו "נפיליאון הקטן", המשחק אותה בגדול. הוא "משוגע" לטקסים ולכיבודים.

כאשר היה מזכיר-המחוז של מפא"י הנהיג קבלות-פנים גרנדיוזיות ביום-העצמאות. הוא התקנא בכרטיס-המדינה ובראש העיר, ומיהר לחקותם. את שם רעייתו, לילי, נהג להדמיע על כרטיסי-ההזמנה.

כאשר אחת מבנותיו חגגה בת-מיצוה, הזמין את מקורביו לסעודה חגיגית. בהזמנה המהודרת הוא מירט את התפריט שיוגש לאורחים הנכבדים.

הוא גר בדירת-גג מרווחת בנווה-אביבים, שרכש ב-1972 בכ-200 אלף לירות (כדבריו). את מעונו בתל-אביב מכר רק כעבור שלוש שנים (ב-1975) בכ-400 אלף לירות. אורי אלפרט אמר: "לפי הערכתי, הדירה הישנה של בן-מאיר ברמת-גן, שהיתה צנועה, לא יכלה לממן את קניית דירת-הגג". אחרים, שאף הם יודעי-סוד, אומרים כי בן-מאיר הסתייע ברכישת דירתו החדשה בנווה-אביבים בקרנות פנימיות של המפלגה, או כאלה שעמדו לרשותו. את דירת-הגג בנו חברת רובינשטיין וחברת שיכון עובדים. שריהשיכון אברהם עופר, שהיה מראשי קרן יוליש היה גם מנכ"ל שיכון עובדים.

בן-מאיר נולד בפולין ב-1927, ועלה ב-1935. ב-1946 סיים את תיכון-חקלאי מרדס חנה. ב-1958 קיבל תואר ראשון במדעי-הכלכלה והמדינה באוניברסיטה העברית. הוא נמנה עם מייסדי קיבוץ מעייני-ברוך בגליל העליון. ב-1953 פרש ממישקו, שדחה את בקשתו לאישור של לימודים בירושלים. ב-1954 עד 1962 ניהל את שרות הפירסומים ומחלקת-ההדרכה של מרכז-ההסברה, מבקריו מתייחסים אל ספריו כ"יצירות רדודות וקישקישים". מ-1962 עד 1976 היה מנכ"ל האגודה למולחמה בסרטן. ב-1970 נבחר כמזכיר המחוז של מפלגתו.

הוא מטפח בלורית כסופה, הנמשכת על עורפו, אך שערותיו מתחילות להידלדל. אסופת שעריו הכסוף והדליל מזכירה את רעמת-השיער של דויד בן-גוריון וברל כצנלס-ון. הוא מבקש להידמות להם.

מיצחו רחב. הוא מרכיב מישקפיקרן עבות, גופו קצרצר ומוצק. הוא מפטפט על כל נושא, מכאן יצא לו שם של מי שאינו חכם.

הוא נשוי לילי, ילידת וינה, שנמלטה ב-1940 לאורוגווי. הוא הכירה בקיבוץ, לזוג שתי בנות, רחל, טלי.

מלכתחילה נכתו מרעפים עליו שבחים מזוייפים. כמו: האידיאלוג של המיפלגה, כוח אנאליטי, מורד בממסד, כושר כתיבה וביטוי, כישרון-כתיבה כסופר, יריבו רואים בו אבטימוס לבינוניות, סוציאליסט במרכאות, החי בשפע, איש מנגנון אפור, פסבדו-אינטלקטואל, דורס יריבים להשגת מטרותיו, חסר-מעצורים, שאפתן הדואג למישרות לעצמו וגם למקורביו.

ראויה-לעיון ביקורתו של הד"ר אבי רייך, מנהל החברה למוסדות חינוך ותרבות ושיקום השכונות, שהיה ראש לישכתו של ראש-העירייה המנוח יהושע רבינוביץ. כדי להגיע לכנסת ולהיות גם מועמד לראשות העירייה ניצל בן-מאיר את מועצת-הפועלים לקידומו העצמי, שמעתי על השוקת שבורה שהוא השאיר לירושן.

אחד מחפונניו, רפי לוי, המחזיק בשמונה תיקים בבית-ברנר, המתפרסם גם לפני תדי קאופמן, השמיע שירה-לל על בן-מאיר, שהוא נצרך לו מאוד ב"סידור-עבודה". "הלוואי ורבים יהיו כמותו: בעל יכולת וכישורים, הוא מיתח את מועצת-הפועלים והרחיב את פעולותיה. הוא לא ניצל אותה לקידום עצמי. לא בן-מאיר אלא שטיינקלפר השאיר את הקופה במצב קשה..." (שטיינקלפר). לוי נטל שעות נוספות, חוצפה לדבר עליו כנ"ל.

קרנות מיסתוריות וסודיות: מי השתמש בהן, מיין בא הכסף ולאן הלך

שהשיג ממכירת נכסים, כמו מועדונים ומיגרשים, שהיו בבעלות מועצת-הפועלים.

קוקטיילים בדירת-הגג

אלפת עדרתו הישירה והגלויה של אורי אלפרט כן-ה-75, הוא היום המישנה ליו"ד הסתררות-הגמלאים, במלוא אונג, דיבורו רהוט, לשונו ברורה וחדה, הוא כואב את החורבן שהותיר אחריו בן-מאיר, אחרי הירושה השופעת שהשאיר לו. הוא מגיב בחימה שפוכה על מעשי יורשו, אפשר להבין לנפשו הפצועה, הוא מתעב את

כחברת סיעת-העבודה, אין היא מנחילה כבוד לסיעה, נעמת שמחה להשתחרר ממנה. בן-מאיר ידע להשיג מכבר תעודות-הכשר למעשיו תמורת מימוש רצונותיו של המבקר בכר, גם לנחילת מכונתו הצמודה אל מקום העבודה החדש בעירייה: מזו 504 מ"ר של דלת-הגג, הסכימה לרבוש עליה העד רבת שמאי בשביל המזינע להיות סגנו של ראש העירייה שלמה להט. ראשי בית-ברנר לא ידעו על העיסקה שהת-בשלה במחיצתם, שלמה שטיינקלפר, החחליף